

[Justitsministeren.]

overbevist om, at når spørgsmålet har været rejst offentligt her i dag, så vil der komme endnu flere henvendelser. Det materiale, der kommer i denne forbindelse, vil naturligvis blive taget med ind i vurderingen og den yderligere bearbejdelse af sagen.

Biltzing (V):

Jeg skal ikke her komme ind på det urimelige i, at sportsskytter som de eneste idrætsfolk skal betale en afgift til statskassen af deres i forvejen kostbare redskaber, men vil indskrænke mig til at spørge om en ulighed i våbenbekendtgørelsen.

Det er således, at hvor en tilladelse til et gevær koster 150 kr. for 5 år, så koster en tilladelse til en pistol eller en revolver 75 kr. for 2 år. En våbentilladelse for en pistol koster således 187 kr. over en 5-årig periode, mod 150 kr. for et gevær.

Sportspistolsskytter har som regel behov for flere våbentyper, idet deres internationale sportsskydeprogrammer er mere differentierede end geværernes skydeprogrammer, og da pistolskydning gennemgående er forbundet med større omkostninger til ammunition for udøveren end for geværskytten, så oplever pistolsskytten det som en oplagt uretfærdighed, at gebyret for hans våben er højere end for geværskyttens. Jeg vil derfor gerne spørge ministeren om baggrunden for denne økonomiske forskelsbehandling, og så håber jeg i øvrigt, at de bebudede overvejelser vil medføre, at denne forskelsbehandling bliver ophævet.

Jeg vil gerne tilføje, at ministeren måske synes, at det er et spørgsmål fra småtingsafdelingen, men det er det ikke for de berørte skytter.

Justitsministeren (Orla Møller):

Jeg må begynde med at erklære mig for bet; jeg kender ikke den reelle baggrund for den forskel i satserne, der er lagt op til, men det skal jeg nok få fundet ud af.

Så skal jeg kort sige, at når der i det hele taget skete en afgiftsforhøjelse på dette område, så var det et led i det septemberforlig, der blev lavet med at skaffe besparelser eller forøgelser af budgettet frem. Derfor vil jeg selv med den allermest positive holdning til tingene nok kunne komme i visse vanske-

ligheder med andre medlemmer af hr. Biltzings parti, hvis jeg ændrede det for alvor.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Dohrmann (FP) til socialministeren:

„Hvorledes forener ministeren sit svar til undertegnede i spørgetiden den 24. marts om, at Vietnambørnene skulle tilbage til Skovholmgård, når bygningerne var i orden, med den kendsgerning, at bygningerne for længst er bragt i brugbar stand og nogle af børnene fortsat sidder indespærret på lukkede afdelinger?“

(Spm. nr. 476).

Dohrmann (FP):

Alle de mange gange, der her i folketinget har været spørgsmål og diskussion om Vietnambørnene, har der været enighed om, at nu skulle der være ro om de børn, men vel at mærke af hensyn til børnene, og ikke, som jeg efterhånden tror socialministeren opfatter det, af hensyn til regeringen. Det vil ministeren selvfølgelig ikke indrømme offentligt. Tværtimod prøver ministeren at give det udseende af, at børnenes tarv ligger regeringen meget på sinde. Men dokumentationen for, at dette ikke er rigtigt, fremkommer ved, at ministeren den 24. marts her fra talerstolen sagde, at det kun var i en overgangsperiode, børnene skulle sidde indespærret på lukkede afdelinger, nemlig indtil Skovholmgård var blevet repareret.

Skovholmgård er for længst bragt i brugbar stand, men en del af børnene sidder fortsat indespærret på lukkede afdelinger. Jeg har oven i købet hørt, at nogle af børnene er anbragt i lydisolerede celler, og fastspænding til senge med remme skal være sket i flere tilfælde, ligesom der skal finde tvangsfordring sted, fordi børnene ikke vil spise. Er det således, at børnene efterhånden er så nedbrudte både fysisk og psykisk, at man ikke tør flytte dem, fordi offentligheden derved vil få kendskab til den tilstand, de befinder sig i?

Socialministeren (Eva Gredal):

I anledning af hr. Dohrmanns spørgsmål kan jeg oplyse, at det må bero på en misfor-